

עַח:

ל' ו' מ"פ ס"ב מלכות
שביעית עשור ה' ז סמג
לזוין סט טוש"ע א"ח ס'
חרטום סעיף א:
ל' ז מ"י פ"א מהל' אבל
הלכה ח סמג עשין ב
טוש"ע י"ד סימן שפ"א סעיף
ז:

(א) נ"ל דל"ל ואע"ג דקמני וחממים אוסרין כיון דרבא ושמואל מפרשי טעמא דר"א הילכתא כוותיה. הדיה תנעול וכו' מ"ט אמר רבא וכו'.

ביתו, ואם יש לו בית בקיבוץ
בתרין. **חמא**. **ל** (שטיל)
מחטולטון) דערשט" שטעט (ס, י)
היינטיגעטע און וויקן שטעטעס
שטעטעלע און מאל וויקן מאל א
קובל בתחיל לאו דוקא בתחיל א
היינטיגן מלחמה און לא מענטש
ו"ח" מלחמה און לא מענטש
דערמאן ר"מ לא אטערק לומי
מחטולטון) שטעטעס שטעט ספר
ר"מ וועט און קאמף און קאמף
שטעט (ס, י) נעט פער גלדל
לעסן לא אפוקר ר"מ
וויסענעטע און ברע דעסע און
שטעט און קאמף און קאמף
עוד דעביי היל, דעסלע פער וועט

עַח:

[illegible]

הקישע יוצא בקב שלו. פרש"י
פרק צמה אשה מי

[illegible]

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

והוא הדין לשל עסס: **כסיון**.
חמיכות בגדים קטנות שסס נוחות
לו לסמוך שוקו עליהס: **עמא**.
מקבל עומאה דלוא פסוטי כלי עי
הוא: **ממעל סוא**.
1. מלך כפיו תחזקת עיניו
תראקת ארץ מדינתו:
ישיעיהו דל ד

יניקה: מותרין צבולן. צכל הני גליון הש"ס

וּמִיכָה: אִינְשֵׁי עֶבְרָה לִי. 177 לִי.

ומר סבר לא גזרינן
מותרין בבולן חוץ
כלים סדוקים של חרס צדמים קלים:
ומנחות מחומר: מחלי גזיז דפחרת.

היא ומייתנין לה צריש בתולה (א) גמ' הדיה תנעול את

דעתא תבורי מאני כי

ר' חנוניא בן חרדיון היא דמויא המלך והכלה מוסף רש"י

יוצא בקב שדלו. דמועטל

ג' דמסקין הכא דטעמא דרבי יוסי משום דילמא מיפסקי ואמי
ברבא דרבא לאו דברא דמיא אלא דמיא דמיא (אם אכן) לאו נא

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

(א) וברכות מהא"י (ב) גיר הערוך
חושלל (ג) ז"ל רבה (ד) סוכה
כו: (ה) נעין תוספות עמוד
ז' ד"ה לא מפני שהל' כן וכו'
עד סוף הדיבור נראה שלא היה
בניסוחם שמי חיות הללו ותמי
עלה (ו) חולין קו"ו (ז) וירקרא
בג' (ח) ז"ל דכריתתה (ט) ט"ל
רבי יוחנן (י) ר"ש (כ) ונע"ע
תוספות ברכות מט: סד"ה
רבי מאיר

גליון הש"ס

גמרא ר"פ לא מיבעי ליה הא
דר"א. עי' תבואת שור יו"ד סי'
לז סק"ה: שם וקים להו
לרבנן. טיוו ר"ה דפ יג ע"א:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בגרעינותה כו' או דילמא ה"ק כמוה או בגרעינותה: (ב) תוס' ד"ה כותבת כו' וגרעין בלא כותבת אם קן לימא דבשיעור הפסח:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ישנים

כחיי, והא כ"ע מכשרי סנדל של
 יצח לחליה ור"י לא פסיל ליה
 אלא לפי שאין רגילות לעשותו
 מעצ. וי"ל (דהכא) (דבר סבר)
 דעומא דר' יוחנן בן נורי דפסיל
 ליה משום דתחש כחיי, אבל לא
 משום הכי. ועוד אומר רבינו
 דאפי' פירוש מנעל התפור בפתק
 (כעין) (כד)פרש"י טעין מנעלי
 שלנו, א"כ לא פסיל ליה רב אלא
 אטו כולו מפסוק או משיער דלא

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עפ.

מוסף רש"י

אָרכל פֿחות מוכיבֿצוא. מאלל
פחות מכבֿצוא (סוכה כז:). נטול
במפה באכלו חוץ לטובה
ולא בידך אחידו. לא נטל
ידיו אלל כך במפה ידיו
משום נקיות, דקסער פחות
מכבֿצוא אלל צע נטילת פחות
ולא צע סוכה ואלל צע כרמ
המון לאחרי, דדערש כר' יהודה
(ברכות טז). ואכלת ושבעת
ורכבת, אכלי שיש דה צפוני,
והיוו כבֿצוא, אכל נטילת בכל
דסו צע כרמ, שאר נטילת
ואסער ליעות מן העולם הזה
בלל כרמ (סוכה טז).

רבינו חננאל

האוכל ביום הכפורים
מכותבת הגסה כמוה
וכגרעינתה חייב, ושקלי וטרו
ופשוטה היא.

תוֹם' יִשְׁנִים (וּמִשְׁךְ)
 רַבָּנָא לְפָלוּגֵי בֵּין שַׁל עַד לֵהֵי
 דְּלַעֲיָא וְר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִי וְדִלִּי
 דְּלֹא כְרִמָּה. אִי נִמְי י"ל דְּכַל הֵי
 אֲמֹרֵאֵי דְּלַעֲיָל כְּר' יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי
 דְּפָסִיל סַנְדָּל שַׁל עַד אֲחִילִיָּה וְדִלֹא
 כְּר' מַאֲרִי, וְקוֹסְרֵי דְרִמִּי בֶּר חַמָּא
 דְּהוֹמִינֵי מִלְּהוּנָא לֹא חֲמִיז וְהָיָה וְלֹא

א דפשיטא היא שאין נכנסין בו לעזרה כיון
 ד' דנכנסים בו ופרש"י ש' ראה להמיר למי
 פ' לפי' ראה פורט"ם י' ראה להמיר דפרש"י
 ו' עוד י' ראה מסיפא דקדמי כהא וסמוכות
 שלו עומאין מדרס ואין יוצאין בהן
 בשעת ויפרש"י ש' ששכורו גיד שוקיו
 או גידו ירכמינו נותן עבדותי בקב
 ויושב בו וקושר הקב בגופו ויש לו
 שני פססלים קטנים בשמי דיו ונשען
 עליהם ונתקן שנה ויהא הפססלים את
 הולך המלא הלוכר שרי איתו יכול
 ללך בבסא בלא פססלים ויוצאין בכל
 אלו בשעת ואל דקדמי אין יוצאין
 בהן בשעת היינו כסמוכות של
 דהיינו סמוכות של עור או של עץ
 ששנהו לבגליהו חזירין בזהר ואין
 נוגעין לארץ ופסמיס נסתר עליהם
 בקרקע גבוה ולכן אין יוצאין בהן
 בשעת לפי שאין רך"ך לו אי נמי
 זמינן דמשתלפי לפי שאין נוגעין
 בזהר ואמי לאמינינא אלתא
 דפססלים שבידי מותר ללאת בהן
 ויהא הדין לנקולתו וגם ר"מ המיר
 להכר שכונו גיד שוקיו
 במקלות לרשות הרבים:

נגרעינתה. פירש"י אינו מיושב דמאי קא מיצעיא ליה א

והנצי"ח הגדול דרש"ה היינו בלא גרענות מ"מ מאי מהלך
הנצי"ח מדי לא שו"ל להדיד זלזל אשכנזי לנאמס שפאז
חייב וי"ש אי אכל שיעורא דבא ונראה לי לפרש
הגרעין וזכרונות דקמ"ה היינו פירוש ועוד גרשין
בנאמס שפאז וזכרונות דקמ"ה היינו אומרם שראו
בירא דמילא פ"י הכותב וי"ש איז דוקא גרשין
נמוז וזכרונות לחומר דלא חטעי ותשער כמזה
ב"ה וי"ה דלמ"ר וי"ש וזאז אומרם ד"ר למען מלה
לאלה שז"ס הכפודים משום שראו אגטרין כמזה
וי"ה חלש שזמנא חלה אז כנ"ל גרשין פ"י
פ"ש משום קלות ותבוס פ"י כן דוק כהן

קין (בפרק 97 ג.) והוא אוכל על טהרה מרומם
אחריו. כבר היה כרבי יודע ללקח משמעת
 רבי מרז'א לאמר בנות^א מדלמז פרק כ"ד
 ויבין עליו מחלה וסוף ועוד אומר בפרק שלשה
 וירושלמי בשמע^ב בדבריהם א' בעין כות' לחפץ
 ושלמז דרש' מרבין ר' יוחנן א' ויחא ויחא
 מה א' מחלז ב' ית' כל שיהא ממין
 מה עידי ליה ר' יוחנן משום דביה^ג מילתא דר'
 והגמרא דרין יארכ' ב' ה' עובדא פרק כ"ד
 עליו מחלה וסוף אמר ליה רבי רמיא ר' יוחנן
 מן סבתו מין גדול בעינן אפי' בנינו צרי
 פש ליה שיעוריה והסבא ר' עובדא דגמרא דרין ר'
 מעשים ו' והוא דירושלמי א' ש' אכלו
 ו'ל' ססס ו' מלח ב'ל גרנין הוא^ד ו'ל' א' ה' ב'
 אלא להוציא ענמא מספיקא דרין שיאלב מין אפילו
 אבות ב'ל דרין א' בעינן שיעורא דמסור ליה
 ו' א' א' ב'ל דרין אומר דירושלמי ר' כ"ד
 פחות מכות דאין אומר אחרי' א' ברבות עממה
 ש' לא אחא לחלק בין דבר שיש בו כשיעור לדבר
 מ' עמשה קדימה שאין אומר אחרי' א' ברבות וכן
 דברנין עשרה המוציא כיון דאמר מרבין אחריהן א'
 ובסוף כשהוא שצט מרבך כשהוא רע לא כל שכן ר'
 וסוף דהא קל וחומר לימיה אלא גלוי מילתא בעלמא^ה

[illegible][illegible][illegible]

עין משפט
גר מצוה

ינו חננאל

שנים

(תורמים) דומות!
 אולי עפ"י דברי אהרן
 סבא ואחיו (אברון) ללא
 חזקתו, מ"מ אהרן
 לא התחזק (דפליקט) דבר
 פ"ס מנכרין לאחיו
 ואכ"מ שלענין וס' פס' פס'
 בענין חובות. וכן פסק שם
 דבר אהרן גאון פס' פס' וס'
 דהכלב דבר מלוי
 לענין שחיה מ"י אומר דב'
 להחזיק ולגדל כן פס'
 מלך חותם מלל' לנתיניו,
 לענין וס' בענין מלך
 לענין ברכת היין לא אצ"ל
 מ"י עפ"י שחיה מ"י פס'
 עניניהם (קדוק) מחזיקין
 פסאס וס' גזרי מ"י
 גימל, ואח"כ למלך דאמר
 בכבליה, ויול (אין כן) פ'
 מ"י.

הא כביצה בעי סוכה וא

השלים סעודה שלישית של

שיאכל כוית דגן ומכלל דאי חכל שמעון
שהוית המלך והמלכה אע"פ שמסתמ
אכל שיעורא דרבנן והיכי אמי דרבנן וס
מי שמחו (בבבס דף כ:) גבי קטן היכי
לומר דלא דמי דגדול אפילו לא אכל
כלל ראי הוא להוית אחרים ידי
חובתן מדאורייתא וכן פרש"י התם כ:
מפני שהלכה בן בוי' אין זה

מִיָּנִי תִּרְגְּמָא. צַפ' הִישָׁן (סוכה 97)

וְנִימָא שְׁאוּר צְבִיט וּסְמֵז כְּנֶרְוֶנְרֵת^ה

בן שטח מית דגן שפיר עד
מאס הס אכלו כדי שבען והוא
נפיק דאורייתא כדפריך צפרק
מפיק אחרים די חובתן יש
הא כביצה בעי סוכה ו
הגמא שאמרו יתירה
בוחבות בלא גרעונו

זינאור ררזיט חמז ררר

פסוק מרריצה רררר

הא כביצה בעי סוכה. אלמא
פחותה הן מכביצה: ש
גמליאל בסוכה ואמר
בגרעיהו הו קא דקשי

נא לימדה כך שיעורו

שמי כחצות דלמך לעיל לא שאלך
 שמי כחצות בלא גרעין. שאלך רבן
 שמי לא שאלך כן. פרי קני דממי.
 מתא: ופריית. שן בהן קר גרעין ויומר
 אלמא הגרעין יומר שמי הכחצת
 ופריית לזון עורף כמו מתחא על
 אחורי המשכן. (שמי טו) אס
 שהינן. וד סמדות שאלס מייא לכלול
 בסוכה לדברי רבי אליעזר במסכת
 סוכה: פריגמא. ילפמן. שאור
 בזית. לענין ובל יראה ובל ימלא:
 שיעורו של זה לא כשיעורו של

עונשין

(א) סוכה ח. ע"ה, (ג) ביצה ב.
 עריות פ"ד מ"א, (ג) ביצה ז.
 (ד) יצימות מח: ושי"ן.
 (ה) פקחים מט: זכרות מה.
 (ו) זכרות מט: פקחים מט:.
 (ז) שיער לעמוד א, (ח) ע"י חוק.
 סוכה ח. ד"ה הא כבינה וחוק.
 מולין קו. ד"ה מהי מלי לאו.
 (ט) שבת קח:.

1. וְאָבֵלֶת וּשְׁבַעַת וּבִרְכַּת אֶת
יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה
אֲשֶׁר נָתַן לָךְ: דְּבָרִים ח' י'

גמ' הא סתמא בביצת. מדכרי
תוס' ד"ה לומר מצולד דהיה
להס הגירסא הא סתמא פחות
מכניה: תוס' ד"ה הא בביצת.
אלא לאובלי תרומה בשעת
אכילת תרומה. עין טורי אבן
חגיגה כד ע"כ ד"ה ל"ה:

(ח) גמ' ואי נמי כי הדדי מינהו
חדא מינייהו נקט כצ"ל:

שיעורו של זה לא כשיעורו של זה. להכי לא יליף שאור מחמץ, משום דאחזן ככחוסתן, דלא תימא דיו לבא מן מדין להיות ככדון ושאור נמי ככחוסתן, להכי תכניהם גדילא לשערי כשיעורא וזמא ושיעורא רבא, ולכי נקטא כחוסתן, דכדיהו הו ימיו דעמא, אי נמי שיעורין הלכא למשא מקוין (ב"צה ד:).

א. [ד]גדול שהוא בר חיובא מן התורה כי אכיל כדי שביעה, מחויב בדבר קרינן ביה אפילו לא אכל כלל וכו', והיינו טעמא דכל ישראל ערביין זה בזה וכו', [ו]אע"פ שיצא מוציא וכו',

פחות מכזית לר' מאיר, ואי מן
ק' שלשה שאכלו [שם מה, ח'] ינאי
עון 13 שטח לנרמיה דעצד לעולם

(א) עיין בפסחים ק"א א' תוד"ה טעימו מידי וכן יש להגיה כאן. ועי' ש"י. (ב) עיין בתו"י בצרכות וצמו' שלפנינו שם מבוארים הדברים יותר. ועי' ש"י.